

rende. Af disse Grunde anbefaler jeg alt-
saa disse Ændringsforslag.

Den anden Gruppe af Ændringsforslag, som er stillet af Flertallet under Nr. 5 eller af et Mindretal, maa jeg derimod tilraade at stemme imod, og det af to Grunde. Den ene er den, at disse Forslag gribe saa dybt ind i den Ordning, der foreligger fra Folketinget, at man kan være vis paa, at de ikke kunne gaa igennem det andet Ting. Da jeg meget nødig vil være med til noget, der kan hindre Gennemførelsen af Sagen, maa jeg paa det bestemteste fra-
raade Vedtagelsen af disse Ændringsfor-
slag. En anden Grund er den, at disse Forslags Gennemførelse vil medføre saa store aarlige Udgifter, at der ikke kan være Tale om at gaa med dertil. Hele denne Ordning koster saa mange Penge, saa jeg tror nok, at man maa sige, at man i Forhold til vor finansielle Stilling har anstrengt sig ikke saa ganske lidt. Det er selvfølgelig, at der nok fra min Side kunde have været enkelte Ønsker om Forandringer i den Ordning, der foreligger fra Folketinget. Men jeg har været ængstelig for at komme med det allermindste, som var i Stand til at lægge nogen Hindring i Vejen for Forslaget. Vi have allerede i Forsvarskommissionen talt om, at det Mandskab, der skulde ligge til fortsat Tjeneste, ogsaa skulde have en vis Godtgørelse herfor. Det er jo imidlertid et Spørgsmaal, som kan tages op senere hen. Folketinget har altid været lydhørt, naar det gjaldt om at skaffe noget Tillæg til de meniges Lønninger.

Der er en anden Side, som jeg ogsaa kun lige vil berøre, men som hos mig har vakt nogen Betænkelighed, og det er de høje Lønninger. Vi vide, hvorledes Befolkningen i det hele har taget den store Lønningsreform, som vi have gennemført. Nu staa vi atter og skulle gennemføre en Lønningsreform, hvor der maaske kunde være nogen Rimelighed for at skære noget af. Jeg har imidlertid afholdt mig fra at stille Ændringer i saa Henseende, netop fordi jeg ikke vilde lægge nogen som helst Hindring i Vejen for Lovforslaget. Jeg tilraader derfor, at Flertallet under Nr. 5 tager deres Ændringsforslag tilbage, da jeg er bange for, at fastholdes de, vil det være medvirkende til, at denne Sag, som vi allesammen i dette Ting, i alt Fald det store Flertal af os, gerne vilde have skulde gennemføres paa en saadan Maade, at vi kunde faa en Forbedring af vort Forsvarsvæsen, ikke skal blive gennemført. Der-

for tilraader jeg mine Meningsfæller at stemme mod den den sidste Gruppe Ændringsforslag.

Reedtz-Thott: Efter at den ærede Ordfører og det ærede Medlem, som talte for Flertallet, have haft Ordet i denne Sag, finder jeg ikke meget dertil at føje og skal derfor indskrænke mig til nogle faa Udtalelser.

Udvalget har modtaget tilfredsstillende Svar paa de Spørgsmaal, som vi ved Sagens 1ste Behandling erklærede at ville stille. Efter Modtagelsen af disse have vi ment at burde gøre vort til, at denne Sag kunde gennemføres. Vi have derfor ikke kunnet gaa med til den foreslaaede Bevilling paa 3½ Mill. Kr. til Forstærkning af Københavns Landbefæstning, ikke fordi vi ikke anse en saadan Bevilling for meget ønskelig — vi have jo selv næret Ønske om, at der bevilgedes 8½ Mill. dertil —, men fordi vi under de foreliggende Omstændigheder anse dette Forslag for lige saa uigennemførligt som vort eget.

Jeg maa dernæst udtale min Glæde over, at det er lykkedes at opnaa en Ordning af Rytteriet, hvorved de værste Mangler ere blevne afhjulpne. Ligeledes vil jeg udtale min Glæde over, at den højttærede Forsvarsminister har foreslaaet en Ændring, hvorved saavel Sikringstjenesten som Tilstedeværelsen af det nødvendige Mandskab paa Sjælland i høj Grad ville fremmes. Vi have derfor heller ikke ment at burde nægte den ved Ændringsforslaget under Nr. 2 begærede Kompensation til Forøgelse af Rytteriet, som fremtræder derved, at der udskrives 100 Mand mindre ved Udskrivningen til Fodfolket. Der vil blive udskrevet omtrent det halve Antal mere til Rytteriet, saa vi have ment at kunne gaa med til den omtalte Indskrænkning af Udskrivningen til Fodfolket.

Ogsaa over den Ordning, der er truffen med Hensyn til Musikken, udtaler jeg min Glæde. Selvfølgelig er det jo kun en Frist, der er given, men jeg tvivler ikke om, at der er saa stor Interesse for Musikkens Bevarelse paa den ene eller den anden Maade, at man nok i Mellemtiden vil finde en Form, hvorefter Musikken dog ikke helt og holdent bliver opgivet. Jeg er efter den Form, Ændringsforslaget har faaet, ikke ganske vis paa, om det er paa de rette Steder, at Indskrænkningen finder Sted. Det er derfor muligt, at der kunde være Anledning til til 3die Behandling at